

Der opstod efter hans Tale et Øjeblik's Tavshed. Den blev afbrudt ved, at Doktoren vendte sig mod Frøken Ragnhild og sagde:

„Ja, hvad siger nu De, Frøken Tønnesen? Vil ikke ogsaa De give Deres Bidrag til Diskussionen.“

Hun rettede sig langsomt op fra sin tilbage-lænende Stilling og sagde:

„Jeg holder med Pastor Hansted.“

„Hvad for noget? . . . Ogsaa De!“ udbrød man rundt om, mens Onkel Joachim, efter at have faaet hendes Ord gentaget af Søsteren, med et „Gud forbarme sig“ slog Hænderne sammen over Hovedet.

„Ja, jeg tilstaar det,“ fortsatte hun roligt. „Jeg er ogsaa af den Mening, at i et Land som vort, med dets lange, mørke Vinter og øvrige strenge Livsbetingelser for dets Beboere . . . at i dette vort kære Fødeland, der maaske, ligesom hele det øvrige Norden, aldrig burde have været civiliseret men endnu henligget som et Slags stort Grønland, hvortil man i Sommertiden kunde tage op for at jage og fiske, . . . Ja, hvad var det nu egentlig, jeg vilde sige?“

Hun saa' sig omkring med et tvungent Smil.

„Jo, nu husker jeg det. Det var bare dette . . .